

Орачно

HANNAH MATHEWSONOVÁ

COO
BOO

Opačno

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Hannah Mathewsonová
Opačno – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Opáčno

Opáčno

HANNAH MATHEWSONOVÁ

COO
BOO

Mým rodičům, kteří mě vítají doma

ŠEPTAČI

Whitechapel

VŮDCE: LORD JERICHO VOSS

MILICE: STEVARDI

PŘÍZRACI

Sever

VŮDCE: LADY JOSAVIE WRIKEOVÁ

MILICE: ČEPELE

MÁGOVÉ

Srdce

VŮDCE: NEJVYŠŠÍ MÁG LUCIUS

MILICE: VYKONAVAČI

MĚŇAVCI

Camden

VŮDCE: ALFA HESTER (REGENTKA)

MILICE: VLCI

ORÁKULA

Doky

VŮDCE: VĚŠTKYNĚ

MILICE: AKOLYTÉ

PSIONICI

Podzemí

VŮDCE: TROJICE

MILICE: PLÁŠTĚ

ŘÁD STÍNŮ

VŮDCE CECHU: EWAN GRIMM

I

KUKAČKA OBECNÁ

Cuculus canorus

Kukačka je lesní pták vyskytující se v Evropě, Asii a Africe. V mnoha kulturách je symbolem touhy a bažení. Samička klade do hnízd jiných ptáků vejce, která se zbarvením i vzorem podobají jejich vlastním.

1

Ilsa už neměla zapotřebí lidi okrádat, někteří si to ovšem zasloužili.

A tenhle provokatér hned vedle ní si o to vyloženě říkal. Nebylo to jen tím, že ten kluk vepředu vypadal hladově a čepice položená před ním byla skoro prázdná. Nebo tím, že se snažil publikum zaujmout, i když jeho karetní triky byly otřepané. A nebylo to ani tím, že Ilsa jakožto pouliční umělkyně vnímala, jak se chlapec začervenal pokaždé, když na něj zabučel.

Šlo o to, že ji rozptyloval.

Vmáčkla se do davu na začátku uličky, aby měla šanci všimnout si čehokoli zvláštního na chlapcově technice. Málokdy, třeba v jednom ze sta případů, zaznamenala něco, co by se dít nemělo. Muže, který se davem pohyboval až příliš rychle. Dívku, která zaregistrovala, že si o ní Ilsa s Marthou šeptají, i když stály padesát kroků od ní. Šálek, který spadl na zem a roztránil se, vzápětí byl ovšem zase celý.

Tyhle věci Ilse skoro nestály za povšimnutí, věděla ale, že pokud jsou v Londýně další lidé se zvláštním nadáním, najde je mezi kouzelníky, a tak sledovala každyčického z nich.

Tomuhle mladému iluzionistovi nemohlo být víc než deset nebo jedenáct let a balíček karet, který používal, byl pro jeho drobné ruce příliš velký. Karta před ním levitovala neobratně, a pokud člověk věděl, kam se dívat, bylo naprosto zjevné, jak to dělá. Trik se čtyřmi esy trochu zbytečně přehrával, ale vyšel a diváci se tvářili, že jim to nevádí.

Ilsa ale nemohla s jistotou vědět, jestli i další jeho trik bude obyčejný. Muž po její pravici zvedl ruce k ústům, udělal z nich trubku a hlasitě zabučel, čímž Ilse zablokoval výhled a odvedl tím její pozornost. A přesně proto přijde o penězku.

Martha si netrpělivě povzdechla, docházela jí trpělivost. Když na ni Ilsa mrkla a posunkem ukázala na mužovu naditou kapsu centimetr od své ruky, kamarádka se zářivě usmála.

Martha nebyla na rozdíl od Ilsy napravená zlodějka – byla to zlodějka praktikující. Sladce se usmála na pár za Ilsou a posunula se tak, aby jim zabránila ve výhledu. Pak jemně šťouchla Ilsu do lokte, aby jí naznačila, že je vzduch čistý, a Ilsa obratně vsunula ruku do mužovy kapsy.

Její prsty pevně sevřely peněženku a ona ji bez zaváhání jedním plynulým pohybem přemístila do své brašny. Potlesk, který se právě v tu chvíli šťastnou náhodou rozezněl mezi diváky a odvedl jejich pozornost, umožnil dívkám nenuceně poodstoupit stranou. Už byly skoro pryč, když se Ilsa ještě jednou zaměřila na chlapce, aby zjistila, čemu publikum tak nadšeně tleská.

Právě předváděl jednoduchou záměnu karet lusknutím. Mezi palcem a ukazováčkem držel pikovou trojku. Lusknutím prstů se z ní stal kárový kluk. Ilsa tenhle trik sama dokonale ovládala: bylo potřeba držet karty schované u sebe a během lusknutí prstů je zaměnit. Ilsa se ale dívala dál a z kárového kluka se stalo křížové eso, pak kárová sedmička, pak srdcový král... a tak to pokračovalo dál a dál. Ilsa sledovala, jak chlapec předvedl osm, dvanáct, patnáct různých karet a luskal dál a dál, dokud se mu v ruce nevystřídal skoro celý balíček.

Bylo to nemožné. Držet tři nebo čtyři karty tak, aby vypadaly jako jedna, byl už tak dost choulostivý počin, ale manipulovat jen pomocí dvou prstů a palce s celým balíčkem? A mít přitom diváky ze tří stran? Ještě nikdy takový karetní trik neviděla.

Dech se jí zadrhl v hrdle. Možná ten chlapec nebyl obyčejný. Možná byl jako ona.

Majitel peněženky, která se teď nacházela v Ilsině tašce, se ošíval, jako by si všiml, že něco není, jak má. Každou chvilku si sáhne do kapsy.

„Ilsa,“ sykla naléhavě Martha, Ilsa se však nedokázala pohnout ani o píď. Chlapec zakončil vystoupení tím, že celý balíček karet vyhodil do vzduchu a nechal je snášet se na diváky. Ilsa se pokusila pohledem jednu z nich sledovat, ve všem tom hemžení mezi diváky, kteří se šacovali a hledali karty na zemi, ji ale ztratila. A s ní i všech jednapadesát dalších.

Přihlížejícím pomalu svítalo, a když konečně pochopili, co se stalo, zareagovali nervózním smíchem. Karty zmizely. Dav je viděl,

slyšel, jak se kolem snáší k zemi, a najednou tam nebyly. Zdálo se to příliš neskutečné, než aby to byl pouhý trik, a zároveň ne dost fantastické na to, aby to bylo skutečné kouzlo.

To si alespoň mysleli diváci. Ilsa ovšem věděla, jak skutečné kouzlo vypadá. Sama už totiž nějaké mnohokrát provedla. Obecenstvo se pomalu rozcházelo (Martha zmizela spolu s nimi, zatímco se jejich oběť horečně rozhlížela kolem) a Ilsa přistoupila k chlapci. Zvedl ze země svou čepici a měl se k odchodu, ona ho ale zdržela tím, že v brašně hledala něco málo z ukradených drobných.

„To nebyl obyčejnej karetní trik, že ne?“ řekla. Chlapec překvapeně zamrkal, ale neodpověděl. Ruce se mu při skládání přenosného stolku třásly. „Vím, že nebyl. Já vím, cos udělal.“ Nebyla to pravda. Nešlo jí to na rozum. Ale cítila, že se její šance rozplývá, a byla zoufalá.

„Prosím...“ začala, chlapec už se ale dal do běhu. Ilsa věděla, že pokud zmizí, nikdy se nedozví pravdu, a tak jednou rukou popadla lem své sukně a vyrazila za ním.

Odpolední představení pomalu končila a ulice West Endu tepaly záplavou lidí. Ilsa nemohla postupovat moc rychle, ale chlapec taky ne. Jakmile to šlo, zabočil, a když se Ilsa vydala za roh za ním, uviděla, jak vbíhá do úzké postranní uličky.

Kdysi byla jako on. Schovávala se před strážníky i ostatními zloději (o pasácích a opilcích ani nemluvě) v temných koutech těchto ulic, a tak věděla, že pokud chlapec neplánoval vylézt nahoru po zdi a vplížit se do hotelu Beringer, octl se právě ve slepé uličce.

Když se blížila k rohu, dýchala potichoučku a našlapovala zlehka. Chlapec ji ale musel slyšet, protože vystřelil z uličky a málem jí znova unikl. Ilsa ho jen taktak stačila popadnout za límec a strhla ho zpátky, takže kluk ztratil rovnováhu. Jeho skládací stůl s rachotem dopadl na kočičí hlavy.

„Koukej mě pustit, sakra!“ křikl a pokoušel se jí vykrotit.

„Kdo jsi? Odkud jsi?“ Postavila ho na nohy a zatřásla s ním, jako by doufala, že se z něj odpovědi vysypou. „Mám trochu peněz. Prosím.“

„Ilsa?“

Trhla sebou a otočila se, dál ale kluka držela. U ústí uličky stála Martha, přidržovala se zdi a tváře měla zrudlé z namáhavého

běhu. Zmateně nakrčila obočí a pohledem tékala mezi Ilsou a chlapcem, kterého zpovídala. „Co to tu...?“

Martha vytřeštila oči a zmlkla právě v momentě, kdy Ilsa chlapce pustila. Pokusila se ho znovu čapnout, jenže v ten okamžik zmizel, úplně stejně jako jeho balíček karet. Chňapla naprázdno do vzduchu. V postranní uličce nebyla kromě nich dvou živá duše.

Ilsa neměla čas nad tím uvažovat: věděla, co se stane vzápětí. Skokem byla u kamarádky a přioplácla jí dlaň na ústa dřív, než Martha stačila vykřiknout. „Neřvi, přivedeš sem fízly. Mám přeci v tašce cizí peněženku!“

Martha vydala na protest jakýsi přidušený skřek a ukázala na místo, odkud se chlapec před chvilkou vypařil.

„Je to jenom trik,“ lhala Ilsa. „A ani ne moc chytřej. Dělán ho při show taky, skoro každé večer.“

Martha Ilsinu ruku konečně setřásla. „Tudle nebyl žádný trik,“ řekla a oči jí přitom zářily nelíceným úžasem smíšeným se špetkou strachu. „Madam Rosalie mi o těchdle stvořeních vyprávěla. Byl to posel duchů! Zezdola!“

Ilsa se ošila odporem. Věděla, že něco takového nelze vyloučit, pokud ale madam Rosalie měla pravdu, bylo to dilem naprosté náhody, protože ta ženská byla šarlatánka. Ilsa to Martě taky řekla, jenže ta tehdy obrátila oči v sloup a prohlásila o Ilse, že je skeptická. Netušila, jak pozorně Ilsa médium sledovala. Že postřehla, jak se ženina „neteř“ (Ilsa nepochybovala o tom, že to děvče pro ni ve skutečnosti pracuje) nenápadně přesouvá podél falešné stěny jejich salonku, aby dovnitř v ten pravý okamžik vpustila průvan, který rozechvěje plameny svíček. Že podle toho, jak Rosalie držela planžetu, poznala, že s ní po spiritistické tabulce pohybuje ona sama, zatímco její hosté lapali po dechu.

Martino zbožně uctívané médium bylo jednou ze stovek slepých uliček, do nichž se Ilsa během své honby za odpověďmi dostala. A přestože nevyklučovala existenci poslů duchů ani těch, kdo se dokázali spojit se záhrobím, věděla, že ona sama s mrtvými nekomunikuje. Což znamenalo, že na světě muselo být víc magie, než madam Rosalie s oblibou předstírala.

Martě její úšklebek neušel. „Ty tomu pořád nevěříš!“ Ukázala na místo, odkud chlapec zmizel. „A jakpa teda vysvětlíš, co se

právě stalo?“ Najednou se zatvářila podezíravě. „A proč jsi za ním vlastně vůbec běžela?“

Ilsa popadla Marthu za paži a vlekla ji z uličky ven, jen ale hrála o čas a pokoušela se vymyslet nějakou lež.

Martha byla její důvěrnice a opravdová kamarádka. Byla to první dívka, se kterou se dala dohromady, když se nastěhovala na-proti do nuzné, laciné ubytovny. Martha, která byla o dva roky starší než Ilsa, se rozhodla na nově příchozí dohlédnout a hned od prvního dne se stala součástí Ilsina života.

„Kde máš rodinu?“ zeptala se, zatímco se přehrabovala smutným obsahem Ilsiny cestovní tašky, která pojímala všechno, co Ilsa vlastnila.

„Žádnou nemám.“

„Já jsem taky sirotek,“ prohlásila Martha s úšklebkem tak veselým, že ho Ilsa okamžitě prokoukla. Věděla, že jsou si podobné, ještě dřív, než sebou dívka plácla na úzkou postel a odvyprávěla jí svůj příběh. Obě žily na ulici. Martha se tam dostala poté, co její matka zemřela, a Ilsa ve chvíli, kdy musela utéct ze sirotčince, kde vyrostla. Obě vybíraly lidem kapsy, aby se nějak protloukly, a šlo jim to dost dobře na to, aby se vyhnuly pasákům. Tohle byly těžkosti, o nichž věděla, že se s nimi Martha dokáže ztotožnit, ale svá nejzvláštnější tajemství s ní Ilsa sdílet nedokázala.

Ilsa měla totiž na to, co právě viděly, vlastní názory. Názory, jimiž opovrhovala, nemohla se jich však zbavit. Nasadila jí je do hlavy žena, která ji vychovala. Správkyně sirotčince, před níž Ilsa v devíti letech uprchla.

Ďáblův spratek. Tak Ilse říkala.

Veškerá touha povědět Martě pravdu ve světle Ilsiných vzpomínek bledla. Pro správkyni představovaly mysticismus a média samý vrchol zla, samozřejmě až po Ilse – dítě z ďáblovy pozemské říše, jak jí označila v době, kdy byla Ilsa příliš malá na to, aby zpochybňovala cokoli, co jí říkali dospělí, ať už byli jakkoli krutí. Ilsa si myslela, že to správkyně měla nejspíš z Bible, podobně jako všechno ostatní, k čemu se hlásila, když ale konečně sebrala odvalu k rozhovoru s knězem, řekl jí, že o žádné ďábově pozemské říši nikdy neslyšel.

Ilsa věděla, že není zlá. Do kostela nechodila, Bibli nečetla a nadávala a lhala o sto šest a jistě, možná právě někoho okradla

jen z čiré malichernosti, to ale byly její nejhorší hříchy. Ovšem i přesto v koutku její mysli číhalo podezření, že některé z těch příšerností, jimiž ji správkyně sirotčince častovala, byly pravda. *Démon. Dáblův spratek*. V jádru Ilsiny honby za odpověďmi byla teorie, kterou potřebovala potvrdit, nebo vyvrátit. Pokud žádná ďáblova pozemská říše neexistuje, čím tedy ona sama byla? A pokud ano... čím byla pak?

Martha pořád čekala na odpověď a Ilsa jí chtěla říct pravdu, jenže pokaždé když pomyslela na to, že se kamarádce svěří, napadaly ji ty nejhorší možné scénáře. Martha se prořekne a dozví se to někdo nesprávný. Paní Mitchamová se o tom doslechne a Ilsu vypátrá. A nevíc ze všeho ji trápilo pomýšlení, že se jí bude Martha bát, pokud se dozví o pravé povaze Ilsiných kouzelnických triků.

„Prostě jsem měla pocit, že ho znám,“ zalhala Ilsa a srdce jí ztěžklo.

„Tak zlom vaz,“ řekla Martha po chvíli, když se ocitly před divadlem Isolde. Když zrovna předstíraly, že mají lepší práci, než doopravdy měly, říkávaly tomu „podnik“. Martin podnik byly rušné křižovatky čtvrtě Soho, kde naschvál vrážela do opilců, pomrkávala na ně a odpomáhala jim od jejich majetku. „Panebože, Ilso, počkej, upravím ti vlasy.“ Začala zastrkovat pinetky kolem Ilsiných uší tam, kam patřily.

„Učesu se unvnitř. Ty vypadáš ještě hůř,“ varovala ji. Díky jejich téměř identickým zlatavým vlasům je cizí lidé často mylně pokládali za sestry, Martiny byly ale jemnější, uvolňovaly se z pinetek a právě teď jí kolem hlavy vytvářely svatozář jemnoučkových kudrn.

Martha se chrochtavě zasmála. „Prosím tě. A kdo by si toho tak asi všim.“

Ilsa věděla, že Martha na chlapce brzy zapomene. Kamarádám řekne, že viděla posla duchů, a ony budou ječet a klást jí otázky a nakonec některá z nich navrhne, že by se měla udělat seance. Pak se z historky stejně jako ze všech ostatních stane mýtus, a až se příště stane cosi nadpřirozeného, odvypráví ji s chybami sestřenice švagra manžela jedné z jejích kamarádek.

Kapsářství ale představovalo opravdové nebezpečí, třeba vězení. Ilsa stiskla Martě ruku a políbila ji na tvář. Pokaždé, když se

loučily, přemítala, jestli je tohle ten večer, kdy už se Martha nevrátí. Mokrát se jí pokoušela v Isolde sehnat práci, ale ředitel divadla, pan Johnston, měl nejspíš podezření, že je Martha zlodějka, nebo možná dokonce prostitutka, takže ji považoval za „nevyhovující“. A tak místo toho Ilsa přesvědčila Marthu, aby si brala zbytky z jejího talíře během dní, kdy si nemohla dovolit jídlo v domě. Takhle to zvládaly. Obě byly ze dvou sdílených jídel denně živené lépe, než by byly na ulici.

„Dávej na sebe bacha, Martho,“ řekla jí. Druhá dívka se na ni nepřesvědčivě usmála a odspěchala ulicí pryč. Když splynula s davem, Ilsa potlačila strach o ni, vstoupila do divadla a vklouzla do zákulisí.

2

Ilsa sice dokázala dostat z hlavy Marthu, ovšem na chlapce, který jí zmizel přímo před očima, se jí už tak snadno nezapomínalo.

Roky strávené honěním se za nápovědami ji naučily rozpoznat, kdy je potřeba někoho okouzlit. Obvykle byla milejší a kladla lepší otázky. Tentokrát ale zpanikařila.

I ona dokázala zmizet, když chtěla, ale ne tak, že se na místě vypaří, jako to udělal onen chlapec. Neuměla ani nechat zmizet balíček karet. Možná ten hoch nevěděl nic o tom, kdo Ilsa je a co by měla dělat, toužila se o tom ale přesvědčit. Sedmnáct let je na přemýšlení až příliš dlouhá doba.

Pospíšila si do provizorní šatny a doufala, že bude mít před vstupem na jeviště ještě čas zpravit pana Blumea o svém setkání. Blume, neboli Velký Balthazar, což bylo jeho umělecké jméno, představoval pro Ilsu výjimku. Byl to jediný člověk na světě, který znal její tajemství. Pracovali spolu už pět let a nikdy se k ní nechoval jako ke zrudě. Ilsa si vzpomněla, jak jí správkyně sirotčince zarývala nehty do paže až do krve, když ji vlekla pryč, aby ji potrestala, a najednou pocítila příval náklonnosti ke kdysi váženému iluzionistovi.

Když vešla, pokoušel se právě uhladit si vázanku, jen ji tím ale víc krčil. Poloprázdná lahev skotské na toaletním stolku před ním Ilse napovídala proč. Povzdechla si.

„Počkejte, pane. Já to udělám.“ Přitáhla si před něj stoličku a začala mu upravovat kravatu, vestičku a vlasy. Měl dost zkušeností s tím, jak nevypadat opile. Nikdy nezakopával ani se neky-mácel, a pokud se Ilsa postarala o to, aby vypadal k světu, prozrazovalo ho jen to, jak si šlapal na jazyk.

„Dneska jsem viděla jednoho kluka zmizet,“ řekla mu, zatímco mu rovnala límeček. Přimhouřil bledě modré oči.

„Byl to kouzelnický trik?“

„Ještě nikdy jsem žádnéj takovej trik neviděla,“ řekla Ilsa a pak mu pověděla o své rychlé výměně s chlapcem: o tom, jak ho konfrontovala, a on se vypařil. „Držela jsem ho za ramena a vteřinu nato jsem rukách měla jenom vzduch. Jen tak.“ Podle zvuků nad nimi varieté, s nímž sdíleli plakáty, právě končilo. Komedialní dvojice sestoupila z pódia a Ilsa ztichla, dokud je ti dva neminuli. „Vy už jste někdy něco takovýho viděl?“

Blume nejspíš postřehl naději, kterou měla ve tváři, a Ilsa v té jeho zase zahlédla odpověď. Věřil v opravdovou magii, už také leccos viděl, tentokrát ale zavrtěl hlavou.

Zklamaně zapadla za paraván a převlékla se do svého kostýmu. Když jí bylo dvanáct, nosívala kalhoty, červený fráček a cylindr, takže připomínala miniaturní verzi principála v cirkuse. Když ale vyrostla v ženu, trval pan Johnston na upnutějším, kratším a provokativnějším oděvu: saténovém živůtku a koráلكové sukni těsně pod zadek s chocholkou červených per v zadu. To oblečení bylo skrznaskrz nemravné a Ilsa za to byla ráda. Vívala cokoliv, co odvede pozornost od toho, co na jevišti skutečně dělá.

Blume nahlas přemýšlel o mizejícím chlapci, zatímco si Ilsa zapínala podvazky a usrkávala jeho skotskou.

„Takhle mladý,“ přemítal. „Myslíš, že se s tím nadáním narodil, stejně jako ty?“

„Jo. To určitě.“ Měla víc otázek než odpovědí, ale jedním si byla jistá: to, co uměla, nedokázala nijak ovlivnit. Jistě, trénovala, aby se své nadání naučila ovládat, ale kdyby se mohla svobodně rozhodnout, nikdy by si nevybrala utrpení, které zažívala jako dítě.

„Každopádně se v tom ale určitě cvičí,“ řekl Blume tiše. Pod jevištěm se to začínalo hemžit dalšími umělci. Všichni probírali práci a rekvizity, Blume ale stejně ztišil hlas a naklonil se blíž – dost blízko na to, aby Ilsa v jeho dechu ucítila whisky. „Možná s nějakým učitelem. Ten karetní trik, který popisuješ... Neuraz se, zlatíčko, ale v jeho věku jsi neměla ani zdaleka tak dobrou techniku.“

Nevadilo jí, že to říká. Vlastně si myslela to samé. Když ji Blume našel, předváděla kouzelnické „triky“ na ulici a neměla v sobě ani za mák chlapcovy zručnosti. Pokud toho kluka někdo trénoval, znamenalo to, že existují další. Při té myšlence jí srdce poskočilo radostí. „Po show ho najdu. Musím.“

Blume přikývl a něco si vážně zamumlal pod vousy. Ne kvůli opilosti, ale aby neranil její city. Stejně jako Ilsa věděl, že v několikamilionovém městě byla pravděpodobnost, že najde jednoho konkrétního chlapce (který ještě ke všemu dokáže mizet), asi stejná, jako že on sám někdy splatí svoje dluhy. Byl to ale první náznak magie, který Ilsa za několik posledních měsíců viděla.

Když Velký Balthazar vystoupil na jeviště, proklouzla Ilsa ve skrytu záblesků divadelních světel a potlesku do zadní části hlediště. Ne že by si příchodu iluzionistovy asistentky kdokoli všiml. O to se Ilsa díky svému nadání postarala.

„Vážené dámy a pánové! Velevážení hosté! Děkuji, že jste mě dnes večer poctili svou přízní.“ Balthazar si dlouze, spokojeně povzdychl a Ilse v tu chvíli došlo, že má dnes co do činění s jeho rozněžnou opičkou. Ta byla nehorší. Nejlepší byla samozřejmě „skoro střízlivá opička“. Díky „nevrlé opičce“ se jim občas pošťesťilo, že na jevišti působil záhadně. Když byl ale rozněžnělý, diváky to znepokojovalo. Nesedělo jim to k mystice a úžasu, které od vystoupení očekávali. Po jeho přivítání následovalo hutné ticho.

„Doufám, že jste se ke mně dnes připojili s otevřenou myslí. S odvážnou myslí! Neboť dnes zažijete zábavu, ale možná také *strach*...“ Ilsa zadržela dech, když vyčaroval oheň pomocí zapalovače schovaného v rukávu, a vydechla, když trik bezpečně vyšel. „*Úzkost*...“ To byl signál pro osvětlovače, kteří nasadili na světla červené filtry. „... *a děs*.“ Ze skryté kapsy fraku vytáhl trikové nože a jedním mrštil směrem k dřevěnému kolu, ke kterému později přiváže Ilsu. „Nenechte se mýlit, na tomto jevišti je nebezpečno. Díkybohu to ale zatím letos odnesly jen dvě asistentky.“

Improvizoval, Ilsa to ale pochopila jako svou narážku. Zatímco se publikum neupřímně smálo, proměnila se. Cítila, jako by na ni ze všech směrů tlačila jakási síla a zmenšovala ji. Ten tlak byl téměř nesnesitelný, ve vteřině ale pominul. Kůže jí ostře píchala z toho, jak z ní vyrazila pera. Ruce jí otupěly, lokty se jí podivně vytočily a pak rozpřáhla křídla.

Když se Ilsa poprvé proměnila v ptáka, bylo jí z toho pocitu

špatně. Po osmi letech se ho ale naučila docenit. Byl to důkaz toho, čeho je její tělo schopné. Pakatel, který platila za něco tak mocného: svou svobodu. Za svou schopnost obelstít zákony vesmíru v jejich vlastní hře.

Když Balthazar pozvedl veliký kus černé látky jako toreador, vznesla se, nikým nepozorována, ke stropu hlediště, a připravila se na svůj velký nástup přes hlavy diváků.

„Dovolte mi tedy představit vám svou spolupachatelku, dokud je ještě naživu. Má drahá Ilso, kdepak tě máme?“

Snesla se na jeviště, přímo na Balthazara a kus látky, který držel připravený. Když se tkanina snesla na její drobné ptačí tělo, zahalila ji temnota. V ten okamžik už ale nebyla pták. Obecenstvo zalapalo po dechu, když se látka svezla k zemi a odhalila siluetu ženy. Vzdechy se proměnily v bouřlivý potlesk, když kouzelník látku sebral a Ilsa triumfálně zvedla paže a usmála se na temnotu za světly svým nejzářivějším úsměvem.

Pokud jim bylo známo, byl tohle druhý nejúžasnější kouzelnický trik v celém Londýně.

Ten vůbec nejúžasnější měl totiž teprve přijít.

3

Nejvíc záleželo na provedení. Show Velkého Balthazara nikdy ani se svými neuvěřitelnými iluzemi a uhrančivou asistentkou nekonkurovala těm nejlepším kouzelnickým představením v Londýně. Všichni kritici ve městě se totiž shodli na jednom: dny neosobitého Balthazara a jeho rozpačitých výkonů byly sečteny.

A to znamenalo, že Ilsiny také. Lepší iluzionisté jí pravidelně nabízeli víc peněz a doufali, že na svá jeviště přilákají jak oslnivou asistentku, tak Blumeovy triky. Vůbec netušili, že jeho hlavním trikem je samotná Ilsa. A nejen to, vytvářela také veškeré charisma a atraktivitu jeho představení. Jen díky ní se pořád držel na plakátech. Blume ji potřeboval, ale skutečným důvodem, proč měli padnout společně, bylo, že by se Ilsa raději vrátila ke kapsářství, než aby další živé duši řekla, co dokáže.

Nutila se k úsměvu a předstírala nadšení, zatímco se Velký Balthazar prokoptával představením. Ze svého cylindru vytahoval majetek zmatených diváků a vracel jim ho. Byly to předměty, které jim Ilsa sebrala z kapes ve foyer. Přerezal ji vejpůl. Nechal ji „zmizet“ a ona, proměněná v myš, přecupitala na druhou stranu jeviště, kde se opět objevila. Ilsiny schopnosti jim umožňovaly předvádět kouzla způsobem, na který se žádné jiné představení nezmohlo: jedno za druhým v rychlém sledu. Kmitala mezi pódiem a hledištěm jako gumový míček. To měla na večerních představeních nejradši.

Prováděli svou směsku obvyklých kouzelnických triků a opravdové magie za doprovodu průměrného potlesku, když ale publikum vycítilo, že se schyluje k velkému finále, rozšumělo se hlediště nadšením. Kvůli tomuhle přišli: kvůli nejnezapomenutelnějšímu kouzelnickému triku, jaký kdy uvidí.

Když se Balthazar pustil do svého monologu o tajemství teleportace, zahalila se Ilsa do pláště s kápí a znovu se proměnila. Jejich kouzelníční konkurenti s oblibou číhali na chodbách, když se Ilsa

přesouvala na správné místo, a tak naverbovali několik zaměstnanců pana Johnstona jako hlídky. Jeden z nich fungoval jako bodyguard, který zahalenou anonymní postavu, která vyšla zpod jeviště, odvedl ke dveřím divácké lóže. Zůstal stát na bližším konci chodby, zatímco druhý strážný hlídkoval na opačné straně. Když Ilsa osaměla, setřásla ze sebe plášť, pod nímž se skrýval rudý fous Velkého Balthazara a jeho vyčouhlé končetiny, jeho rovný, hrdý nos a jeho jemně svraštelá kůže.

Narovnala si bílé rukavičky a poupravila smaragdově zelenou vestu. Proměna oblečení vyžadovala velké soustředění, i to se ale naučila – bylo to bezpečnější než nechávat kopii Balthazarova kostýmu povalovat v šatně. Z náprsní kapsy vytáhla maličké zrcátko a zkontrolovala, zda je podoba věrná. Z dálky a v jasném světle reflektorů nebudou drobné tiky, jimiž se její vypůjčený obličej chvěl, vůbec vidět. Stejně si ale sáhla na čelist a marně se je pokusila rozmasírovat. Pokud pomineme tiky, byla přeměna dokonalá.

Tedy až na oči. Blumeovy byly modré, Ilsiny ne.

Ilse to trvalo celý život a vyžádalo si to značnou dávku pozorování, naučila se ale pomocí magie proměnit všechny části svého těla. Dokázala donutit své vlasy růst, dokud jí nesahaly až na zem. Dokázala přimět své tělo ztloustnout tak, že se neudržela na nohou. Uměla se přeměnit v anatomicky přesného muže (a také se tím náležitě pyšnila). Bylo to díky třem pencím, chlapci z ulice jménem Tom a dohodě, která jí v sirotčinci vynesla sto zdrávasů.

Ať už ale byla Velkým Balthazarem, královnou Viktorií, holubíci, bloodhoundem či fretkou, její oči zatvrzele zůstávaly charakteristicky hnědé.

Ilsa zastrčila zrcátko zpátky a čekala na signál, když ucítila šimrání v zátylku. Prudce se otočila a přitom se jí sevřel žaludek. Čekala, že za sebou někoho uvidí, chodba ale byla prázdná. Rozhlédla se na obě strany, natahovala uši, ale i když jí její smysly dokazovaly, že je sama, intuice jí napovídala opak.

Ilsa poznala, když ji někdo sledoval. Něco takového se naučíte rychle, pokud se živíte vykrádáním tašek a kapes na přelidněných ulicích. Ale i když se jí chloupky na krku ježily a rostla v ní prapodivná jistota, že není sama, nebyla na něj připravená, když ho konečně zahlédla. Spatřila ho koutkem oka, vystoupil přímo ze zdi:

byl to muž v dlouhém, černém kabátě a na jeho opasku se lesklo cosi kovového. Otočit hlavu jí trvalo jen asi vteřinu, muž ale během té chvíličky zmizel za rohem rychlostí kulky vystřelené z pistole.

Další zplouzenec d'áblovy říše. Ilsa tentokrát nehodlala svou šanci promarnit.

Obecenstvo zalapalo po dechu. Balthazar se v oblaku kouře propadl padacími dveřmi pod pódium. V tu chvíli se měla Ilsa objevit v divácké lóži naproti, místo toho se ale hnala za cizincem vstupní halou.

Moc daleko nedoběhla. Když lem jeho dlouhého pláště zmizel za prvními dvoukřídlými dveřmi, zahlédla Ilsa jednoho ze svých strážců na opačné straně. Vypadalo to, že mu nedochází, co se děje. Možná si říkal, že plášť, který se prosmýkl kolem něj, byl novým prvkem v jejich představení, pokud se za ním Ilsa ale vydá, bude prozrazeno příliš mnoho.

Nemohla z chodby vyjít jako Velký Balthazar a zároveň ji nemohla opustit v podobě nikoho jiného. Jediný způsob, jak se dostat ven, bylo dokončit kouzelnický trik.

Od Balthazarova zmizení uběhlo méně než deset vteřin, bylo to ale dost dlouho na to, aby publikum začalo brblat. Jejich velké finále už stejně zničila, takže se vrátila ke dveřím lóže, zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a vkročila na balkonek, jako by se vůbec nic nestalo.

Pan Johnston se domníval, že se Ilsa na velkém finále vůbec nepodílí. Zatímco za chybu plísnil Blumea, postávala tedy stranou a cítila ve vzduchu kouzelníkův tichý hněv.

Jeho vztek rozdmýchával Ilsin vlastní, takže veškerá vina, kterou by za své pochybení mohla cítit, byla rázem tatam. Jen ať pozná, jaké to je přijít o živobytí bez vlastního přičinění.

„Tahleta vaše kouzelnická fraška je už tak dost ubohá, Blume,“ štěkl Johnston. Přecházel po šatně sem a tam, zatímco Blume seděl za stolem a v ruce svíral svůj druhý drink od konce představení. „Kdybyste si svého stálého angažmá tady alespoň trochu vážil...“

„Já si ho velmi vážím, pane Johnstone. Takové věci se na divadle zkrátka stávají.“

„Stávají se...“ Johnston se vrhl na Blumea a vyrazil mu sklenici z ruky. Ilsa ztuhla, když se sklo roztříštilo o zeď. „... když je umělec tak opilý, že se nevzmůže na nic lepšího! Tohle bylo poslední varování, rozumíte tomu?“

Jakmile Johnston odešel, Blumeovy oči se zaryly Ilse do hlavy. Nepojmenované napětí, které kalilo jejich vztah, bylo téměř hmatatelné. Jejich kariéry na sobě vzájemně závisely a takový stav věci nevyhovoval ani jednomu z nich.

„Co se stalo?“ řekl tiše a ze skříňky vedle toaletního stolku si vzal novou skleničku. „Kde jsi byla?“

„Vážně mě mrzí, že jsem se zpozдила, oba ale víme, že nemáte právo se na mě zlobit. Není to poprvý, kdy se show pokazila, a jindy jsem za to já nemohla,“ řekla Ilsa a pokoušela se svou zlost držet na uzdě, jak nejlépe dovedla. Bylo to ale těžké. Kvůli tomu, že jí utekl onen chlapec a pak i muž zahalený v plášti, byla jako na jehlách.

„Tak já nemám právo?“ zasyčel. „Odpověz mi!“

Ilsa se rozhodla uchýlit k polopravdě: neměl by s ní slitování, kdyby znovu vyrukovala s tím klukem. „Na chodbě někdo byl. Neviděla jsem kdo. Odvedl moji pozornost. Nebude se to opakovat.“

„Zvěď?“ Ilsa lhostejně pokrčila rameny. Nezasloužil si to vědět. „Jak to, že Bert nic neviděl?“

„A zeptal jste se ho? Třeba jo.“ Blume přimhouřil oči a ona ho dál propalovala pohledem. „Než mi začnete dávat kázání o tom, jak se mám dát dohromady, pane, zvažte tohle: pokud by ten trik vyšel, byl by to jedinej zásah do černýho, co se nám dneska večer podařil, a bylo by to díky mně.“

„Tak díky tobě,“ zadrmlol. „Copak nejsme partáci?“

Ilsa zaskřípala zuby a otočila se pro svůj kabát a tašku, aby si toho nevšiml. Když došla ke dveřím, přes rameno se po něm ohlédla, vzápětí si ale přála, aby to neudělala. Blume se ve svém křesle zhroutil, protože nebyl s to udržet se ve vzpřímené pozici. To, co předtím mylně považovala za vztekly výraz, bylo ve skutečnosti soustředění, jak se iluzionista pokoušel neztratit v rozhovoru. Její vztek zmírnilo něco mezi lítostí a znechucením a najednou si připadala hrozně unavená. „Nejste moc dobrý parták, Blume.“

Když odcházela, volal za ní a s každým výkřikem zněl kajícněji. Ilsa ho ignorovala. Však si zaslouží chvilku se povařit ve vlastní šťávě.

Když navečer opouštěla divadlo, obvykle zabočila do postranní uličky a poměnila se v muže: vysokého svalovce, pro něhož nebyl problém jít v noci sám domů. Dnes večer to ale bylo jinak, protože na ni před dveřmi čekala Martha. Na tváři podél lícní kosti se jí vybarvovala temná podlitina. Ilse se sevřel žaludek.

„Martho?“ Na krku se jí rýsovaly otisky prstů. Spodní ret měla oteklý a zakrvácený. Když ji Ilsa objala, rozplakala se.

„Moc se omlouvám, Ilso. Nevěděla jsem, kam jít, a nohy mě prostě zanesly sem.“ Hlas se jí trásl. „Nechtěla jsem tě otravovat.“

„Tohle neříkej. Udělalas dobře, žes přišla za mnou.“

Táhla ji k domovu a Martha jí vyprávěla, co se stalo.

„Myslela jsem, že to bude čistá prácička, ale byla jsem asi deset kroků vod něj, když jsem ho uslyšela řvát. Ani jsem se neohlídla. Prostě jsem se rozběhla. Byl opilej a s partou kamarádů... Měla jsem tu peněženku prostě zahodit, jenže...“ Hlasitě vzlykla. Ilsa jí sevřela paži silněji a kousla se zevnitř do tváře, aby udržela vztek pod kontrolou. „Jenže jsem měla celej večer smůlu a došly mi prachy.“

Ilsa se pokoušela nepředstavovat si ten výjev – uličku, partu chlapů, Marthu na zemi, boty na jejích žebrech –, bylo to ale až příliš povědomé. Ilsa si jako dítě ulice užila svůj přiděl bití a byla svědkem spousty dalších. Pamatovala si, jak si představovala svůj konec: nuž zabodnutý v břiše. Rukou brutálního šmejda, který rád ubližuje ženám. Pouta a chudobinec. Najednou ucítila ostré bodnutí lítosti kvůli tomu, v jakém rozpoložení Blumea opustila.

Když se přiblížily k řece, ruch Soha přehlušilo šplouchání vody pod balustrádou. O kus dál po proudu bylo slyšet přízračné lodní zvony. Pětice racků se s hlasitými skřeky přetahovala o zbytek patky chleba, když se ale dívky přiblížily, rozléti se do všech stran jako stíny ve světle svíčky. Martha se pláčem utišila a Ilsa právě dospěla k rozhodnutí znovu požádat pana Johnstona, aby dal její kamarádce práci, když se její spoléčnice prudce zastavila.

Ilsa se podívala tam, kam hleděla Martha. Mlha nad Temží se mísila se smogem a u další odbočky postávaly čtyři postavy. Nebylo pochyb o tom, že se dívají směrem k dívkám.

Někdo jiný by možná zlou předtuchu hodil za hlavu v zájmu zdvořilosti, která dostávala ženy do potíží, Ilsa a Martha měly ale dost rozumu na to, aby se na lidskou slušnost nespolehaly. Přesně z tohoto důvodu se Ilsa měnila v muže, když v noci chodila domů.

Pokoušela vymyslet, co dělat, a mezitím Marthu vedla jižním směrem podél řeky, když ale riskla pohled přes rameno, srdce se jí prudce rozbušilo. Ti čtyři je sledovali.

„Jsou to tamti?“

„Nevím,“ řekla Martha a přidala do kroku. „Na druhý straně mostu je hospoda. Kdyby se nám podařilo dostat přes řeku, mohly bysme se tam skovat.“

K mostu to ale bylo daleko a po cestě nebylo nic kromě opuštěného rybiho trhu. Kdyby Ilsa byla sama, proměnila by se v kosa a odlétla do bezpečí, ale takhle se mohla jen pokusit je setrást. Cítila se, jako by měla ruce svázané za zády uzlem, z něhož se nedokázala dostat. Pořád doufala, že se objeví hlouček lidí mířících domů z divadelní čtvrti nebo kdokoli jiný, kdo by jim mohl pomoci, avšak to, že ve městě nebyly samy, naznačovaly jen ozvěny kroků ve smogu asi patnáct metrů za nimi. Hrozilo, že Ilsu užuž zradí vlastní nohy. Klopýtaly po kluzkých kočičích hlavách příliš, ale zároveň ne dost rychle. Její dech se proměnil v přerývané lapání, Martin ho doprovázel jako ozvěna a kroky za nimi se s každou minutou přibližovaly. Most v noční tmě ještě pořád nebyl na dohled, když se ve světle pouliční lampy před nimi zhmotnily siluety dvou mužů.

Obklíčili je.

„Martho...“ šeptla. Kdyby se proměnila ve vlkodava, dokázala by je sejmout dřív, než by ublížili její kamarádce? Kdyby se stala jestřábem, dokázala by je její spáry oslepit dost rychle? A pokud ano, dokázala by její kamarádka udržet tajemství? Bez magie Ilsu zachvátila bezmoc.

Martha ale přežila jako lidská dívka devatenáct let a teď Ilsu táhla do skrytu rybiho trhu a dál do bludiště beden a palet.

„Tudy,“ zamumlala tiše. Bleskurychle se náhodně proplétaly mezi stánky a jejich pronásledovatelé jim byli v patách. Doleva, doprava, zase doprava, dokud je hluboko v srdci skladiště neztratily z dohledu. Když se zastavily a zadržely dech, neuslyšely poblíž žádné kroky. „Schováme se tady,“ zavelela Martha a postrčila

Ilsu k úzké mezeře mezi dvěma sloupci beden navršených na sebe. „Ty první.“

Při pohledu na uzounkou škvíru mezi bednami Ilsu zachvátila panika. „Ne! Já nemůžu...“

Vzápětí se ale díky kamarádčinu rozhodnému postrčení ocitla mezi bednami a přestala přemýšlet logicky. Sloupce beden se na ni z obou stran tiskly, jako by byly živé. Tlačila se mezerou dál a dál a doufala, že na druhé straně půjde vylézt ven, narazila ale jen na pevnou, cihlovou stěnu. Vzduch jí připadal řídký a horký. Žebra jí svírala orgány jako klec.

Zaskřípání dřeva. Martha prudce otočila hlavu za zvukem a vytřeštila oči. Ilsa neviděla vůbec nic, bylo jí ale jasné, že kamarádka nemá dost času na to, aby se taky schovala. Martha pustila Ilsinu ruku a jednou převrácenou paletou rychle přehradila mezeru mezi nimi, takže Ilsa byla schovaná – a uvězněná. Udělalo se jí špatně od žaludku. Myslela na to nejpršíšernější stvoření, jaké si dokázala představit, nemohla se ale přeměnit, ne v téhle kleci. Její tělo se nedokázalo proměnit, když jediné, na co mohlo myslet, bylo, jak blízko k němu jsou okolní stěny. Už se chystala vystřelit ze svého úkrytu ve své vlastní křehké kůži, když mezerami mezi paletami zahlédla jejich pronásledovatele. Nebyli to muži.

Jejich tváře nebyly ničím zvláštní až na oči, které měly čistě bílou barvu. Jeden z nich odkudsi vytáhl podivnou lampu a v její záři se jejich pokožka podivně leskla, ne potem, spíš jako hedvábí, a zdála se bezkrevná, skoro stříbrná.

„To je ona, ne?“ řekl jeden z nich svému společníkovi, který Marthu popadl za paži. Jeho prsty se jí nemilosrdně zarývaly do masa. Třetí osoba, žena v mužských kalhotách, popadla Marthu za bradu. Než mohla Ilsa cokoli udělat, zezadu ji někdo popadl. Celé její tělo ztuhlo děsem a pak jí ruka v rukavici zacpala pusu a kdosi za ní si ji pevně přitáhl k sobě. Bylo to ale nemožné, v té škvíře za ní přece nemohl nikdo být. Musí si s ní pohrávat její vlastní strach.

„Parchanti!“ ječela Martha a kopala toho, který ji držel. „Sunďte ze mě ty pracky!“

„Ano, to bude ona,“ řekla žena. „Udělej to.“

Bezmocná, znehybněná Ilsa nemohla dělat nic než přihlížet, jak jeden z nich vytáhl nůž a podřízl jím Martě hrdlo.

Ilsa se pokusila vykřiknout, nic se ale neozvalo.

Ženu potřísnila Martina krev a Ilsa jako přimrazená sledovala, jak se její kamarádka zhroutila na podlahu a cukala sebou. Skoro svému vězniteli nerozuměla, když se naklonil tak, aby měl ústa přímo u jejího ucha, a tiše zašeptal. „Přestroj se.“

Pokusila se mu vykroutit, držel ji ale příliš pevně. Nebyl výplodem její fantazie, nebyl žádnou panickou epizodou. Její mysl bojovala, i když to její tělo nedokázalo. Mohl tím skutečně minit to, co si myslela?

„*Rychle*. Nechají se ošálit jen na vteřinu.“

Neměla na výběr. Silou vůle se donutila přestrojit se za Jeanie z ubytovny, která měla tmavě hnědé vlasy a spoustu pih. Mezitím čtyři bytosti stojící kolem Martina těla ztichly.

Její věznitel na ni znovu šeptem promluvil. „Teď tě pustím. Pokud chceš přežít, zůstaň potichu.“

Pomalou sundal ruku z jejích úst a za doprovodu kovového šelestu tasil zbraň. Ilsa měla na krajíčku, když se od něj odtáhla tak daleko, jak jen to bylo možné, zdálo se ale, že ona není jeho cíl. Protáhl se kolem ní mnohem rychleji, než by v tak úzkém prostoru mělo být možné.

„Něco tu nehraje,“ řekly dvě z těch bytostí zároveň a jejich strnulost se proměnila ve sled znepokojených pohybů.

„Oklamaly nás!“

„Kde je ta druhá holka?“

Čtyři páry očí ulpěly pohledem na škvíře, v níž se skrývali Ilsa a cizinec, neměli ale dost času zaútočit. Cizinec odstrčil paletu, která je oddělovala, a vrazil mezi útočníky tak rychle, že to Ilsa ani nestačila zaregistrovat. Věděla jen, že v jeden okamžik byli schovaní mezi paletami a v dalším cizinec vrazil dlouhou čepel ženě do břicha a odstrčená paleta dopadla na zem.

Další krev mísící se s Martinou. Než žena vůbec dopadla na zem, skolil cizinec druhého útočníka rozmáchlým kopem a kolenem ho zaklekl na zemi, zatímco hozeným nožem probodl lebku třetího muže. Než zasáhl i posledního, který vzápětí padl na kolena, nikdo nestihl víc než tasit zbraň. Cizinec se vzpřímil do plné výše a svou čepelí proklál hrud' útočníka ležícího na zemi pod ním. Ten se chvíli zmítal jako brouk propíchnutý špendlíkem a pak znehybněl.

Během několika vteřin bylo po všem. Ilsa se protáhla škvírou a odklopýtala stranou co nejdál z cizincova dosahu. Byla příliš šokovaná, než aby se dokázala rozběhnout. Myslela si, že v životě už viděla příšerné věci, když ale stála nad pětící mrtvých těl, z nichž jedno patřilo její nejbližší přítelkyni, pochopila, jak nevinná ve skutečnosti byla. Ze zkrvavené země na ni hleděly dvě oříškově hnědé oči, tak podobné jejím vlastním. Ilse se podlomila kolena a svezla se podél stěny z palet na zem.

„Zase se přestroj,“ řekl jí cizinec. Zvedl jednu mrtvolu, jako by nevážila víc než pytel mouky, a hodil ji na druhou. Kupil je na sebe. Martha ležela dál netknutá na zemi. „Objeví se další, pokud si nepospíšíte.“

Ilsa si ani neuvědomila, že se vrátila do své vlastní podoby. Udržet si cizí zjev pro ni nebylo vůbec náročné, šok ji ale dokázal rozhodit. Znovu se proměnila v Jeanie.

„Počkej tady,“ řekl. „Ani muk.“

Než mohla zaprotестovat, zmizel. Ne jako ten chlapec a ne tak, jak to dokázala ona, i tak jí to ale bylo povědomé. Byl rychlý. Až příliš rychlý.

Byl zpět, než jí to celé vůbec došlo. Když míjel trakař plný cihel, trochu zpomalil. Paměť jí osvěžilo to, jak za ním zaválal jeho dlouhý černý plášť, když se konečně zastavil.

„Byl jsi v divadle.“

Pohlédl na ni zpod své kápě a světlo podivné lampičky dopadlo na jeho tvář. Vypadal lidsky: byl vyšší než většina lidí a měl robustní konstituci, pořád to ale byl člověk. Byl mladý, lehce opálený, jeho oči měly tuctovou šedivou barvu a hnědé vlasy kolem jeho tváře se podobaly těm Jeanieiným. Dalo by se skoro říct, že je docela hezký. Vzor normálnosti. Kdyby Ilsa neviděla, co právě dokázal, nikdy by ji nenapadlo, že by se ho měla bát.

„Už tři dny tě hledám,“ řekl, zvedl další tělo a všechna čtyři postupně navršil na trakař. Když přemísťoval to, kterému prořízl břicho, vyhrnuly se z něj orgány ven a Ilse se zvedl žaludek. Jednou, podruhé a napotřetí vyprázdnila jeho obsah na krvi nasáklou zemi.

Když zvedla hlavu, nekontrolovatelně se třásla a cizinec si ji ostražitě měřil. „Dej se dohromady, prosím. Pokud nebudeme rychlí, chytí nás ostatní.“

To s ní otřásl natolik, že se dokázala vyškrábat na nohy a podstoupit od krvavé louže, která se šířila směrem k ní. „Kdo jsi?“ zeptala se a střelila pohledem přes rameno, aby zjistila, kudy bude nejlepší uprchnout.

„Jmenuji se Fowler, má paní. Byl jsem pověřen úkolem najít tě.“ Konečně se mu podařilo těla na trakaři vybalancovat, a tak si odkašlal a otočil se k ní. „Mám v plánu tahle těla hodit do Temže. S tvojí kamarádkou bych rád udělal to samé, můžeme ji ale nechat tady, pokud by ti to vyhovovalo víc.“

„Nechat ji tady?“ Naskočila jí husí kůže. Nic nedávalo smysl. „To ne.“

„Takže do vody?“ zeptal se skepticky.

„Ne! Musíme... Nevím, někoho zavolat.“ Ilsa nepoznávala svůj vlastní hlas, zněl přiškrceně a tence.

Fowler si založil ruce v bok a podrážděně se na ni zadíval. „Aha.“ Udělal jeden krok k Ilse a ona zase dva od něj, a jak se spěšně snažila udržet mezi sebou a cizincem stále stejnou vzdálenost, trochu zaškobrtla a mávla rukou, jako by ho tím mohla odehnat. Fowler se ale jen sehnul k Martě a jemně jí zavřel víčka. Když vzhlédl, jeho výraz byl mírný, ale vážný.

„Musíš jít se mnou,“ řekl.

Ilsina nevěřičnost se projevila hlasitým smíchem. „Nikam s tebou nepůjdu.“

Fowler si povzdychl, narovnal se a vytáhl provaz. „Bál jsem se, že to řekneš.“

Ilsa si uvědomila, co chce udělat, jen o zlomek vteřiny dřív, než se to stalo. Vmžiku překročil Martino tělo a spoutal Ilse zápěstí. Pokusila se mu vytrhnout, on ale nepolevil ani o píd' a hbitými, rozhodnými pohyby ji svázal.

„Ne,“ vyjekla ochraptěle, i když si všimla, jaký uzel váže. „Ať tě ani nenapadne...“

„Slibuju, že ti neublížím. Ale bojím se, že by ses mohla pokusit frknout. Doslova.“ V očích se mu pobaveně zablesklo, zatímco si přivazoval konec provazu k pásku, pak si strčil lampu do kapsy kabátu a zvedl rukojeti trakaře. Ve chvíli, kdy se rychlým krokem vydal zpátky k řece, vycítila jeho zajatkyňě svou příležitost.

Když Ilsa začala vystupovat v divadle, měla příšerný, ochromující strach nechat si svázat ruce. Podobně jako omezení pohybu bylo svazování něco, s čím mělo její mladší, slabší já až příliš mnoho zkušeností. Takovou přecitlivělost si ale v práci nemohla dovolit, a navíc neznala žádnou asistentku iluzionisty, která by se zalekla jednoduchého putacího uzlu. Během tří vteřin byla Ilsa volná a pádila pryč, aniž by se jedinkrát ohlédla.

Moc daleko se nedostala. Cizinec – Fowler – byl skokem před ní, jako by ho tam odfoukla vichřice.

„No, tohle bylo nečekané,“ utrousil. Sice ji v divadle našel, vystoupení ale očividně nezhlédl.

Ilsa se otočila na patě, ale neurazila ještě ani pět metrů a už byl zase u ní, pevným stiskem ji popadl za paže a přimáčkl jí je k tělu. Otevřela pus a chystala se vykřiknout, hrůza ji ale úplně připravila o hlas. Zvuk, který se jí vydral z hrdla, byl politováníhodný.

„Poslouchej,“ pronesl smířlivým tónem, Ilsa se ale dál bránila. „Řekli mi, že to nejspíš nebudeš chápat, takže jsem připravený ti všechno vysvětlit, jak nejlépe dovedu, teď na to ale není vhodná chvíle. Jediné, co musíš vědět, je tohle: tvoje kamarádka je mrtvá, protože si ji spletli s tebou.“ Během toho, co mluvil, ji podruhé svazoval, ze své chyby se ovšem poučil, a když uviděla, že váže uzel, který by se žádný iluzionista nenamáhal naučit, pohled se jí trochu rozostřil. „Jejich přívrženci už vědí o chybě, které se dopustili, a ručím ti za to, že už jsou na cestě sem. Našel jsem tě z pověření lidí, kterým záleží na tom, jestli jsi živá nebo mrtvá, a máš kliku, protože tohle je záchranná mise, ne vražda.“

Martha byla mrtvá kvůli ní? „Nevěřím ti.“

„Ne. To je asi pochopitelné.“

Prudce škulbl lanem, možná aby ukázal, jak pevný uzel je, nebo

snad aby jí připomněl, že to on drží druhý konec, a pak znovu vykročil kupředu.

Zastavili se u řeky mezi dvěma zakotvenými rybářskými loděmi. Její únosce ji usadil u nedalekého kotvicího sloupku a Ilsa mu nevzdorovala. Měla koneckonců ještě pár dalších triků v rukávu, a zatímco měl plné ruce práce se zatěžováním těl cihlami, pokusila se zmenšit si ruce. Vůbec nic se nestalo.

Tak něco jiného. Představila si kočičí formu, zatvrzele ale zůstávala v těle Jeanie. Nedokázala se dokonce ani vrátit do své podoby.

V Ilse narůstala panika, byla to ale jen ozvěna staršího pocitu. Dávné situace, v níž k ní její magie nepřicházela, když ji volala. Byla zase na půdě sirotčince. Stěny kolem se svíraly a její spoutané ruce se třásly. Na hraně svého vědomí cítila mihotavý příslib plné kontroly, nedokázala ho ale polapit. Když se jí její magie zmocnila, došlo k rozštěpu, proměna ji zasáhla jako exploze a ona se stala něčím jiným. Nikdy ji to ale nezachránilo, protože nedokázala kouzlo udržet. Jednou, když jí bylo sedm, se proměnila v ptáka a dostala se na střechu, kde se ale omylem proměnila zpátky v člověka. Sněžilo. A ona byla nahá.

Až ten den, kdy utekla, na to přišla. Proměna totiž nebyla něco, co se odehrávalo v její mysli. Myšlení nestačilo. Nesměla o tom pocitu přemýšlet, její tělo už samo vědělo, co dělat. Síla v jejím nitru – síla, kterou poznávala při každé nechtěné proměně – jí šeptala to, co hluboko uvnitř věděla celou dobu: že její tělo je její vlastní výtvar, ne nástroj, ale materiál, a že dokáže být, čím jen bude chtít. Ten pocit ji naplnil a poprvé se stala zvířetem – kossem – naschvál. Aby si zvířecí podobu udržela, musela jen pamatovat na to, co už věděla.

A tady v docích na to zapomněla. Soustředění bylo v pořádku – cítila, jak se jí v těle střádá vzrušení –, její síla na něj ale nereagovala. Magie byla pryč. Bezděky vydala zděšený zvuk a Fowler se po ní ohlédl.

„Mrzí mě to,“ řekl, když uviděl její vyděšený výraz a to, jak se jí ruce v poutech svíjí. „S těmihle pouty na rukou se proměnit nedokážeš.“

Ilsa dál zápolila s provazy, které jí poutaly zápěstí. Byly vyrobené z obyčejné kůže: byla pevně uvázaná, ale měkká a poddajná.

Nebylo na ní nic zvláštního. Ale za to, že přišla o svou magii, mohla pouta, a ne ona. Ať už byl důvod její bezmoci jakýkoli, bylo jasné, že ať se ten muž rozhodne udělat cokoli, nebude schopná ho zastavit.

Postupně každé tělo zatížil a pak ho skopl do vody. Ilsa se mezitím pokoušela pochopit, co jí řekl. Někdo ho poslal. Útočníci šli po ní, přinejmenším to tak aspoň vypadalo. Martha je mrtvá.

Martha je mrtvá.

Z hrdla se jí vydral vzlyk. „Mysleli si, že jsem Martha?“

„Vypadá to tak. Tvoje kamarádka by klidně mohla být Ravenswoodová.“

Ravenswoodová? „Nevím... nevím co to znamená.“

„Chodily jste spolu tudy často?“ zeptal se. Ilsa zavrtěla hlavou. „Ale ty tudy chodíváš, ne?“

„Jo.“ Tohle byla její obvyklá cesta k domovu, kdyby za ní ale Martha toho večera nepřišla do divadla, viděly by se až ráno.

„Proto se spletli. Orákula není snadné přelstít, s trochou spon-tánností je ale možné udržet se o krok před nimi.“ Skopl do řeky další tělo a Ilsu postříkala sprška vody z Temže.

„Orákula?“

„Mám na mysli naše drahé přátele tady.“ Ukázal na poslední mrtvolu, kterou nohou pošoupl přes okraj břehu a pak za ní poslal i trakař. „Tak jdeme.“

Zvedl Ilsu na nohy a vzal ji za loket.

„Ne,“ zavrčela a ohlédla se přes rameno na potemnělý rybí trh, kde pořád ležela Martha. Fowler na její výhrady nijak nereagoval. Zkrátka si ji přehodil přes rameno a rozběhl se.

Měla štěstí, že se znova nepozvracela. Její vnitřnosti nedokázaly udržet tempo s nadlidskou rychlostí, jíž se pohyboval, a prudkými zastávkami, když se potřeboval rozhlédnout nebo zaposlouchat. Když ji konečně bez dlouhých okolků složil na jakési vlhké dlažební desky, byla neskutečně zmatená a vyděšená a točila se jí hlava. On se ani nezadýchal.

„Nejsi z tohoto světa,“ řekla. Pravda se jí rozezvučela celým tělem a budila v ní stejnou měrou děs i vzrušení.

„Ne,“ přiznal. „Ale to ani ty, má paní.“

Jeho slova byla zábleskem naprosté srozumitelnosti, chvíli klidu v dokonalém chaosu, jako oko hurikánu. Ten pocit se ale rozplynul,

když jí Fowler posunkem naznačil, aby byla zticha, a znovu tasil zbraň. Ilsa dostala strach, že by poblíž mohla být další Orákula, jak jim říkal, a tak se vyškrobala na kolena a silou vůle se snažila zaostřit pohled.

Byli nejmíň kilometr od rybiho trhu. Nikde kolem nebylo nikoho vidět, ale přímo před nimi se tyčily sesterské věže Westminsterského opatství a za širokou křižovatkou byly další budovy, v jejichž některých oknech se svítilo. Ilsa netušila, co je to za domy, kdyby ale vykřikla, určitě by ji někdo zaslechl.

„Co bys tím získala?“ zeptal se Fowler, jako by jí četl myšlenky. Možná to byl další z jeho podivných talentů. Než stačila vstát úplně, znovu ji popadl a rázem se octli na malém nádvoří. Ze všech stran je obklopovaly temné arkády a opatství zastínilo i tu trochu světla hvězd, které se podařilo proniknout smogem a mračny nad nimi. Fowler, který v jedné ruce stále svíral svůj dlouhý nůž, vytáhl z kabátu lampu, již si přisvojil.

Byl to zářící kámen podobný křemennému krystalu, který Ilsa kdysi viděla v jednom okultním obchůdku. Lampa neměla plamen ani plyn nebo olej. Když ji měl v kapse, určitě nesvítila, jakmile ji ale vzal do ruky, rozzářila se jasným, bílým světlem. Zář odhalila fontánku stojící ve středu nádvoří.

„Řekni mi, kam mě to vedeš,“ dožadovala se.

„Domů.“ Zvedl kámen výš a posvítil jí na arkády, aby se přesvědčil, že jsou sami, a pak přistoupil k fontánce a ponořil ruku v rukavici do mělké vody. „Tví lidé mi řekli, že máš krev alfy a že jsi tu v nebezpečí. V pořádném nebezpečí, pokud je pravda, co se povídá.“

Nic z jeho vysvětlení jí nedávalo smysl, slovo *domů* se ale dotklo tužby hluboko v jejím nitru.

„A dostaneme se tam přes tohle nádvoří?“

Obcházel fontánku, a když se jeho ruka střetla s něčím skrytým pod hladinou vody, zvedl k ní oči a skoro se usmál. Pak otočil jakýmsi kolem pod vodou, ozval se roztřesený sten pohybujiícího se kovu a kamene a Ilsa uskočila stranou, když se v zemi pod ní začal otevírat průchod. Vršek fontány se otáčel a kamenné desky před ní se seskládaly jako kostky domina, a vytvořily tak točité schodiště vedoucí kamsi pod zem. Když Fowler dokončil jednu plnou obrátku fontány, postavil se na první schod.

Takže to byla pravda. Dáblova pozemská říše existovala a brána do ní byla tady, pod Westminsterským opatstvím. Ilsa ze zjevího, temného průchodu zaslechla nějaký zvuk – bylo to zasyčení průvanu, nebo šepot démona či ghúla? Ať tak nebo tak, nehodlala to zjišťovat. „Tam dolů mě nedostaneš.“

Její uchvatitel zatnul zuby a pomalíčku vydechl. Jediná známka toho, že Ilsa pokoušela jeho trpělivost. Když promluvil, jeho hlas byl mírný a vyrovnaný. „To, že portál vede dolů, je jen zdání.“

Ilsa ale pořád odmítavě vrtěla hlavou. Třemi pomalými kroky přešel k ní a vzal její spoutaná zápěstí do svých rukou.

„Kdybych se objevil ve tvé čtvrti se svázaným Měňavcem, nevypadalo by to dobře, takže tě teď musím rozvázat. Až to udělám, vážně bych ocenil, kdybych tě po schodech nemusel táhnout násilím.“

„Ty stvoření, co zabily Marthu, ta zlá magie, kterou jsi mě spoutal, a ty.“ Pokoušela se i při vši té hrůze udržet si aspoň zbytky důstojnosti. „Jestli je můj domov dáblova říše, tak tam možná ani nechci.“

Fowlerovi unikl z hrdla vzduch, znělo to skoro, jako by se uchechtl. „Moje paní, kdybych tvrdil, že místo, kam tě vedu, je pohodlný, bezpečný domov, na nějž můžeš být pyšná, byla by to lež. Není to ale dáblova říše. Našemu světu říkáme Opačno a tomuto místu Protisvět. A věř mi, že na téhle straně jsou mnohem hrůznější věci než doma.“ Během toho jí uvolňoval pouta kolem zápěstí, až nakonec byla volná. Jakmile jí provaz sjel z rukou, ucítila svoji magii a zároveň tak intenzivní úlevu, že na okamžik nezáleželo na ničem jiném. Ozkoušela své schopnosti a proměnila barvu svých vlasů na zrzavou, pak blond a nakonec zase na tmavou a svírala při tom své kadeře v třesoucí se ruce přímo před obličejem, aby na ně viděla. Aby si mohla být jistá, že zase dokáže obelstít zákony vesmíru.

Když byla znovu schopná pořádně dýchat, vzhledla a seznala, že se Fowler vydal po schodech dolů. Pokud by chtěla, mohla se pokusit o útek: byl od ní dost daleko na to, aby se včas octla mimo jeho dosah, vysoko nad arkádami opatství.

Ale on jí neublížil. Vlastně jí zachránil život. A teď ji chtěl vzít k lidem, kteří mu za to zaplatili. K jejím lidem, pokud bylo to, co tvrdil, pravda. Ilsa si představila mléčně bílé oči těch čtyř, kteří

Martě vzali život. Představila si další takové, jak se vkrádají do ubytovny, zatímco ona nerušeně spí. Ty bytosti věděly, jak vypadá a kde ji najít. Fowler k ní natáhl ruku a její instinkty jí radily, aby ji přijala. Nezáleželo na tom, jestli mu věří. Nikdy žádnému člověku nedůvěřovala, ne úplně, její instinkty jí ale i přesto udržely naživu.

Roztřesenými kroky se vydala ke schodům a nechala ho, aby ji vedl dolů. Jak postupně klesali portálem pod opatstvím, Ilsa ze sebe setřásla Jeaniecinu podobu a stala se opět sama sebou. Ilsou, která do světa nad sebou nikdy nepatřila.

II

VLK OBECNÝ

Canis lupus

Vlk obecný, psovitý předek nejlepšího přítele člověka, obývá severní polokouli. Jedná se o společenské zvíře se silnými rodovými vazbami. Žije a loví ve smečkách.

Ilsa upadla.

Nebo si to aspoň myslela. Jakmile sešli po prvních asi deseti schodech, schodiště se pohnulo a Ilse se sevřel žaludek. Bylo to, jako byste měli užuž usnout a pak se s trhnutím probudili právě ve chvíli, kdy se chystáte překročit práh světa snů. Nějak se jí podařilo dopadnout na nohy.

Překonala dalších pár schodů, než si uvědomila, že stoupá a že nahore za zákrutem schodiště vidí sluneční paprsky.

„Říkal jsi tomu portál,“ pronesla roztřeseným hlasem.

„Proklouznout z jednoho světa do jiného není tak jednoduché jako zákony geografie,“ odpověděl jí na to Fowler, právě když vešli na nádvoří, které nechali pod sebou – nebo možná nad sebou. Ilsu oslepilo slunce, které jim zářilo nad hlavou tak jasně, jako kdyby někdo otevřel dvířka hořící pece. Hloupý, ničeho nedbající strach jí našeptával, že tohle není nádvoří Westminsterského opatství, ale že zemřela a tohle je peklo, přesně jak jí slibovali. Vzduch kolem prořízlo řinčení kovu. Ilsa se divoce otáčela na všechny strany, aby odhalila jeho zdroj, a nakonec její oči ulpěly na věži s hodinami, které právě odbíjely jednu. Pohled měla rozostřený a země se jí pod nohama houpala. Bylo normální cítit se po průchodu portálem do jiného světa takhle?

Když si její oči zvykly na světlo, uviděla, že jsou obklíčeni. Jejich příchod přilákal pozornost osmi nebo deseti lidí, kteří je obklopili ze všech stran. Nebyli ozbrojení, ale to, jak se kolem nich rozeřádali, Ilse napovídalo, že jsou to strážníci nebo vojáci. Tohle byl úplně nový svět – nejspíš existoval nespočet způsobů, jak by jí mohli ublížit. „Ne,“ hlesla. Před očima se jí mihl rybí trh, krev vytékající z Martina těla a bedny, které se na ni tlačí ze všech stran.

Někdo jí popadl za ruku a něco jí do ní vtiskl. Ilsa se silou vůle přiměla zaostřit a zjistila, že Fowler stojí před ní, upírá na ni své

šedé oči a mračí se. Tiskl jí do ruky placatku. „Napij se,“ přikázal jí. „To tě postaví na nohy.“

Ten příslib zněl lákavě, Ilsa se ale pokusila placatku odstrčit. „Nechci to.“

„Je to tvoje volba, má paní, zkoušky tohoto dne pro tebe ale ještě ani zdaleka nekončí.“

Ilsa se pokusila potlačit své zoufalství tím, že placatku převzala, odšroubovala z ní víčko a přičichla k ní. Skotská. Dala si velký doušek a pak ještě jeden. Cítila jenom krev, ale pálení jí znecitlivovalo hrdlo a alkohol, který se jí šířil tělem, sliboval otupit i všechno ostatní.

Její doprovod se obrátil k vojákům, kteří je obklíčili, se zvednutýma rukama.

„Na vašem místě bych to nedělal.“

Jeden z mužů před něj předstoupil, vypadal, jako by se po nich chystal skočit. „Co tu pohledáváte, kapitáne?“

„Jsem tu z pověření alfy Hester,“ řekl Fowler. Z vnitřní kapsy svého pláště vytáhl složený dokument a zahořklým tónem dodal: „Doufal jsem, že bude mít možnost říct vám to sama.“

Strážný si od něj dokument převzal, a zatímco ho četl, Fowler se pomalu rozhlížel po ostatních strážných. Každý muž i žena, s nimiž se střetl pohledem, se mu neochvějně zahleděli do očí a přenesli váhu z nohy na nohu, nikdo z nich ale neznejstěl. Když Ilsu napadlo, že bude svědkem dalšího smrtonosného zápasu, stiskla placatku tak pevně, až jí zbělely klouby.

Ať už na kapitánově dokumentu stálo cokoli, způsobilo to, že se strážný prudce otočil s užaslým výrazem na Ilsu a celý přitom zrudl. Pak obrátil svůj nevěřící pohled ke kapitánovi, který téměř neznatelně kývl.

„Pohov,“ rozkázal ostatním a ti se okamžitě uvolnili. Strážný vrátil dokument Fowlerovi, otočil se k Ilse a sklonil hlavu. „Má paní.“

Kapitán Fowler jí sebral placatku a zase ji schoval. „Tudy,“ řekl, a než se Ilsa stačila na cokoli zeptat, obešel strážného a zamířil k bráně v arkádách. Ilsa se vlekla za ním krátkou chodbou, pak další a nakonec vyšli na širokou rušnou křižovátku – na tu samou křižovátku jako předtím.